

ning. Jeg sagde allerede den Gang, at jeg ikke ønskede det Princip, som er anvendt ved Alderdomsforsørgelsesloven, ogsaa anvendt over for denne Lov. Spørgsmaalet er imidlertid, om man ikke ad denne eller en noget lignende Vej kunde komme ind paa en Lovgivning om en Invaliditetsunderstøttelse, men dette ligger jo i Virkeligheden ikke for her, og jeg bliver derfor nødt til i Aar at indtage samme Stilling over for dette Ændringsforslag, som jeg indtog i Fjor, og kan ikke stemme for det. Ændringsforslaget ligner alt for meget en smuk Kage, nydelig i sit Ydre og tiltalende at se paa, men jeg er kun bange for, at hvis man bider i den, er der Arsenik inden i, det vil sige, at den vil virke som Gift paa den Lov, vi her ere i Færd med at se at faa igennem Rigsdagen. Af denne Grund kan jeg ikke være med til at stemme for dette Ændringsforslag, men jeg vil sige til de ærede Forslagsstillere, at ville De have samme Interesse for dette Spørgsmaal, naar vi have vedtaget den foreliggende Lov, vil jeg for min Del — og jeg er sikker paa ogsaa mine Meningsfæller — tage vor Stilling dertil, og jeg er da vis paa, at vi gerne ville yde vor Medvirkning til at faa alle dem med, som denne Lov ikke omfatter, og overhovedet *alle* ind under en saadan Forsikring. Som sagt, naar jeg ikke kan tilraade at vedtage disse Ændringsforslag, er det ikke, fordi jeg er fuldstændig uenig med de ærede Forslagsstillere om mange af disse, men fordi jeg tror, at den eneste Betingelse, paa hvilken vi overhovedet kunne faa en Lovgivning paa dette Omraade, er, at vi nu tage dette Lovforslag, som i Fjor er gaaet gennem dette Ting og den Gang blev vedtaget her, og som nu temmelig uforandret ogsaa er vedtaget i det andet Ting. Jeg tror, at dette er den eneste praktiske Maade, og jeg agter at følge den ved denne Lejlighed.

J. Hage: Jeg ønsker kun at sige et Par Ord med Hensyn til den Stilling, man er kommen til at indtage i Anledning af det af 3 ærede Medlemmer stillede Ændringsforslag, gaende ud paa at behandle Landbrugets, Skovbrugets og andre Arbejdere efter Reglerne for Alderdomsunderstøttelse. Den Kritik, som det ærede Medlem for Ringkøbing (J. C. Christensen) fremkom med, var jo meget knusende, men de Fejl, det ærede Medlem omtalte, kunne jo til en vis Grad rettes. Naar det nu imidlertid ikke er tilraadeligt at stemme for dette Ændringsforslag, saa er det jo,

som det er fremhævet fra mange Sider, fordi man her er inde paa en helt anden Vej. Denne Tanke har allerede været fremme for et Par Aar siden — jeg tillod mig selv den Gang at fremsætte den og anbefale den — men det fandt den Gang kun Tilslutning hos en, nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 13de Valgkreds (Meyer). Senere har Forslaget spillet en stor Rolle flere Gange, men man har fra Lovgivningsmagts Side ikke villet gaa den Vej, og man har ment, at man af økonomiske og Forsigtighedsgrunde — for at ikke Ulykkestilfældene skulde blive flere end nødvendigt — i Stedet for skulde give Ansvarlighedslove for Arbejdsgiverne. Man har da begyndt med en Lov om Maskindrift og visse andre farefulde Erhverv, og om de Ulykker, der kunde følge deraf. For mig staar det saaledes, at naar man har valgt at gaa denne Vej, saa maa man ogsaa fortsætte, og saa gaar det ikke an nu at komme ind paa et helt andet Princip og at ville behandle største Delen af Landets tilskadekomne Arbejdere efter Reglerne i Alderdomsunderstøttelsesloven. Men paa den anden Side vilde jeg i højeste Grad beklage, om det er Meningen, at man vil stoppe ved dette lille Stykke Arbejderulykkesforsikring. Jeg ved ikke, om det er Hensigten, det er jo ikke godt at komme efter, men hvis det skulde være, saa forekommer det mig at være en sørgelig Ende paa denne store og stærke Bevægelse, der er ganske naturlig, særlig for vort lille Land. Jeg ser ikke, der skulde være uoverstigelige Vanskeligheder ved at gaa frem paa den Maade, som her vil blive vedtaget, naturligvis med Modifikationer. Agerbrug og Skovbrug maa selvfølgelig lige saa vel som Handel og andre Virksomheder kunne paalægges en saadan Ansvarlighed over for Ulykkestilfælde, som man her har paalagt Industrien. Jeg ser ikke, at det skulde være nødvendigt, saaledes som det ærede Medlem for Horsens (Wulff) udtalte, at man ved denne Lovfastslaar, at Industrien skal forlods betale for sine Ulykkestilfælde og desuden gaa sammen med alle andre og betale deres Ulykkestilfælde. Jeg ser ingen Nødvendighed derfor, men hvorvidt der er tilstrækkelig Vilje dertil, især i disse Tider, hvor der fra alle Sider tales saa meget om Trykket paa Agerbruget, er et andet Spørgsmaal. Jeg betragter det som en given Ting, at skal der være Alvor og Sandhed i, at man har forladt alle andre Veje, og er kommen ind paa denne Vej, saa maa